

ne bruge. Så var man fri for al den vekslen frem og tilbage, som så mange taler om.

Men Danmark har hele tiden sagt – og jeg håber og tror på, at Danmark bliver ved med at sige det – at vi gerne vil være med til at lægge vores valutapolitik fast. Det er det, der med fine ord hedder, at vi er med i anden fase af Den Økonomiske og Monetære Union. Men hvorfor i alverdens riger og lande skulle vi så have et fint forbehold, der sagde: Tredje fase vil Danmark ikke tiltræde på nuværende tidspunkt?

Det, Fremskridtspartiet gerne vil sige om det her, er: Det ville være overordentlig glædeligt, hvis regeringen havde så meget mod og mandshjerte, at de ville gå i gang med den regeringskonference og sige: Vi ønsker disse fire emner taget op. Vi ønsker disse fire emner taget ind i Traktaten. Vi ønsker at fjerne den sætning i Traktaten, der siger, at EU kan udvikle en militær dimension, bl.a. ved brug af WEU.

Vi ønsker, at den danske regering har lige så meget mod og mandshjerte og siger det samme om Den Økonomisk-Monetære Union, nemlig at vi ikke skal gå ind i en enhedsvaluta, som i dag alle, der har noget økonomisk forstand, siger sandsynligvis heller aldrig bliver til noget. Lad os dog få det fjernet!

Det samme med et EU-politikorps. Skriv det da ind i traktaten, at der ikke skal være et EU-politikorps, men et samarbejde politikorpserne imellem!

At EU-borgerskabet skal være et ekstra tilbud til dem, der er nationale statsborgere, er sund fornuft. Det er det, der står. Men så få dog skrevet ind i traktaten, at det ikke må gå længere, og at det ikke på noget tidspunkt må erstatte statsborgerskab, eller hvad man ellers kan finde på!

Derfor kan vi ikke gå ind for, at man skal skrive danske forbehold ind. Forbeholdene er intet værd. Det, vi skal skrive ind, er den vej, Unionen skal gå, altså modsat det, der står i præamblen om en stadig snævrere union.

Så skal der sættes bundpæle ned om »hertil og ikke længere«. Så skal vi sikre, at vi får en fornuftig udenrigspolitik, ikke med en eller anden EU-udenrigsminister, men en udenrigspolitik, som vi kan stå sammen om. Der kan være meget fornuft i, at man diskuterer det længere.

Åbenhed, nærhed, demokrati er også emner, der vil komme op.

Den røde lampe lyser, så jeg er nødt til at skynde mig.

Forenkling vil være et af hovedemnerne og så landbrug og sociale fonde. Landbrugspolitik og sociale fonde er noget af det, vi skal have med.

Dermed sagt: Vi skal have et frit samarbejde i Europa. Vi skal ikke have en stadig snævrere union.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg ved ikke, om jeg hørte rigtigt, men jeg synes, jeg hørte fru Annette Just sige, at ved at have de fire forbehold havde vi afskåret os fra at forhindre, at der kom en økonomisk-monetær union i EU.

Hvis jeg har forstået det rigtigt, så vil jeg gerne spørge, om det virkelig er Fremskridtspartiets mening, at vi i Danmark skal forhindre de andre i at gøre noget, som de er enige om at gøre. Vi skal altså fra dansk side sige: Vi beslutter os for, at det, de andre lande er enige om, må de ikke gøre.

Er det rigtigt forstået?

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Ja. Endelig er det rigtigt forstået. Det var derfor, vi sagde nej til Maastricht-Traktaten, for vi ønskede disse områder genforhandlet. Vi ønskede ikke Unionen, som gerne skulle være en enhed. Vi går nemlig ind for det indre marked, men det kan være, at fru Elisabeth Arnold ikke går ind for det indre marked.

Men hvis man har et indre marked og man skal have det til at fungere, så er man også nødt til at have ens spilleregler. Derfor mente vi, at unionstraktaten gik for langt. Derfor sagde vi nej til Maastricht-Traktaten. Derfor var vi selvfølgelig også nødt til at sige nej til Maastricht-Traktaten anden gang, for man stod bare og stak folk blå i øjnene ved at sige: Vi har et par forbehold, dér vil vi ikke forhindre de andre i at gå videre.

Det er jo grundlæggende forkert. Det var Maastricht-Traktaten, vi sagde nej til.

Peter Duetoft (CD):

Jeg ved ikke, om det er den ædle kappestrid mellem det gamle og det nye Fremskridtsparti, der nu fører til, at nynationalismen sejrer med uanede højder i den debat her – i fru Annette Justs tale.

For det var dog det mest fantastiske udsagn, der er kommet i denne sal længe, nemlig at vi i Danmark skal bestemme, hvad alle de andre